

prozess 03
text 04

Μου δίδαξε ο γέρο-Αντόνιο πως κάποιος είναι τόσο μεγάλος όσο ο εχθρός που διάλεξε να παλέψει, κι ότι κάποιος είναι τόσο μικρός όσο μεγάλος είναι ο φόβος που τον διακατέχει. “Διάλεξε έναν μεγάλο εχθρό, κι αυτό θα σ’ αναγκάσει να μεγαλώσεις για να μπορείς να τον αντιμετωπίσεις. Μίκρυνε το φόβο σου, γιατί, αν μεγαλώσει, εσύ θα γίνεις μικρός” μου είπε ο γέρο-Αντόνιο ένα βροχερό μαγιάτικο απόγευμα την ώρα που βασιλεύουν το ταμπάκο και ο λόγος. Η κυβέρνηση τον τρέμει τον λαό του Μεξικού, γι’ αυτό έχει τόσους στρατιώτες κι αστυνομικούς. Έχει ένα φόβο πολύ μεγάλο. Κατά συνέπεια, η ίδια είναι πολύ μικρή. Εμείς φοβόμαστε τη λήθη, που πάμε να τη μικρύνουμε με πόνο και αίμα. Γι’ αυτό είμαστε μεγάλοι.

Prozess 0

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΑΜΕΝΗ ΜΝΗΜΗ:

η νομική γλώσσα είναι πάντοτε καθηλωμένη στην υποτακτική έγκλιση, η νομική γλώσσα έχει καθήκον της την τελεσιδικία των υποθέσεων και μιλά σε χρόνο ενστώτα - ο ρόλος του δικαστή είναι η γόμμα, είναι να σβήνει τις ιστορίες που γράφουν οι κατηγορούμενοι. ο δικός μας δεν μπορεί να είναι παρά η επίμονη καταγραφή τους - δεν έχουμε παρά να αρνούμαστε κάθε τι που αυτονομιοποιείται σαν ιστορικό δεδικασμένο.

Το γραφείο ερευνών είναι ένα διαρκές εγχείρημα οργάνωσης, διαχείρισης και αξιοποίησης του κινηματικού αρχείου και της βιβλιοθήκης του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού νομικής - έχει σαν αντικείμενό, δηλαδή, του κάποιες εκατοντάδες αποσπάσματα του ελληνικού αντιεξουσιαστικού τύπου (περιοδικά, μπροσούρες, εφημερίδες, έντυπα δρόμου, αφίσες) που συνέλεξαν και συλλέγουν οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι του στεκιού εδώ και 14 και κάτι χρόνια που λειτουργεί το στέκι νομικής.

Με τον όρο αρχείο, εννοώ κατ’αρχάς τη μάζα των πραγμάτων που λέγονται, φυλάσσονται, αξιοποιούνται, επαναχρησιμοποιούνται, επαναλαμβάνονται και μεταβάλλονται εντός ενός πολιτισμού. (για μια αρχαιολογία της γνώσης, M. Foucault)

Κι αν μοιάζει λίγο παράταιρο για ένα φοιτητικό στέκι να ενδιαφέρεται για μία τέτοια ασχολία, δεν αντιλέγουμε παρά μία κρίσιμη παρατήρηση: μία συλλογική πολιτική διαδικασία δεν μπορεί να αδιαφορεί για ό,τι συζητήθηκε, γράφτηκε, έγινε αντικείμενο διαφωνίας, σχολιάστηκε ή δεν σχολιάστηκε, για ό,τι παρατηρήθηκε ή απλά παρατήθηκε, για τις θέσεις, τις εμπειρίες, τις αστοχίες και τις αβλεψίες που εμφανίζονται στην (πολιτική, κοινωνική) εργασία τώσων και τώσων γυναικών και ανδρών πριν απ’ αυτήν, όπως η εργασία αυτή αποτυπώνεται σε ό,τι συνοπτικά ονομάζεται έντυπες εκδόσεις. Κι αν το κάνει, τότε βρίσκεται να καταφάσκει σε ένα μόνιμο σημείο μηδέν του ιστορικού χρόνου- κι αν το κάνει δεν καταδικάζεται παρά σε μία αιώνια αμηχανία.

Λέμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε (έστω και πρόχειρα, έστω και αποσπασματικά) για να αποφύγουμε αυτήν την εκδοχή.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ
ΣΤΕΚΙ ΝΟΜΙΚΗΣ/
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΧΑΜΕΝΗ ΜΝΗΜΗ/
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015

για επικοινωνία:

stekinomikis@spiv.net
stekinomikis.wordpress.com

Επίσης, μπορείτε να μας
βρείτε κάθε δευτέρα 12.00-
15.00 ή στο τραπεζάκι μας
στην αυλή της σχολής ή στο
καφενείο του στεκιού.

Prozess 03

ΤΟ PROZESS 03 ΕΙΝΑΙ η τρίτη διαδικασία αναδημοσιεύσεων που επιχειρούμε. Με αφορμή το τέταρτο φεστιβάλ του Game Over επιλέξαμε μία σειρά κειμένων που αναφέρονται είτε στην αιώνια ασθένεια του εκπαιδευτικού συστήματος είτε σε παραδείγματα φοιτητικών κινητοποιήσεων.

Είναι αλήθεια, λοιπόν, πως το εκπαιδευτικό-πανεπιστημιακό οικοδόμημα δεν έχει σταματήσει να καταρρέει, να λιποθυμάει, να διασωληγνώνεται εκτάκτως, να σώζεται και να καταρρέει ξανά. Είναι αλήθεια, επίσης, ότι οι λόγοι αυτής της κατάρρευσης δεν έχουν σταματήσει να διαφεύγουν από τα υποκείμενα, τα οποία αφορά περισσότερο αυτή η “κρίση”. Από την άλλη, οι φοιτητικοί συνδικαλισμοί, η αριστοκρατία των δεξιών και αριστερών καθηγητών και όσοι άλλοι νέμονται δεκάδες προσόδους μέσω των σχέσεων τους με τα ιδρύματα και εντός τους, δεν έχουν σταματήσει λεπτό να εργάζονται για τους σκοπούς τους: από τις θαυμαστές εξεγέρσεις ενάντια στο ν. διαμαντοπούλου μέχρι και τις αντίστοιχες περσινές ενάντια στον φορτσάκη, από τις εσωτερικές διαμάχες για τα γραφεία και τα λεφτά μέχρι και το πιο πρόσφατο κίνημα ενάντια στον αριστερό και μορφωμένο κύριο μπαλτά από πληθώρα ακαδημαϊκών, οι αναλύσεις που έχουν προκύψει μέσα από τέτοια πλαίσια λόγου είναι αφενός ενδεικτικές των πραγματικών λειτουργιών των πανεπιστημίων και αφετέρου επικίνδυνα συσκοτιστικές. Τα κείμενα που αναδημοσιεύονται μας φαίνονται ιδιαίτερα χρήσιμα (και σε ορισμένα τους σημεία είναι τρομακτικά επίκαιρα) για όποιαν-ον φιλοδοξεί να έλθει σε επαφή με μια κριτική αυτής της μόνιμης κρίσης και ενδιαφέρεται για μία γενεαλογία των αιτιών της από ανταγωνιστική σκοπιά.

Text 04

Περιοδικό: 3η Γενιά τεύχος 27 Μάρτης 2000: Οι ultras

Το UNAM λοιπόν... Το θρυλικό, μακρινό UNAM.... Κάτι παραπάνω από μια «λατινοαμερικάνικη Σορβόνη»...

Και γιατί μας ενδιαφέρει τί έγινε εκεί;

Πρώτη απάντηση: επειδή είναι μακρυνά.... και έτσι είναι εύκολο και δωρεάν το να «χαζεύουμε»...

Δεύτερη απάντηση: επειδή ο κόσμος μικραίνει (από ποιούς άραγε;) όταν είναι να «πληροφορηθούμε» την αυτοκρατορική αθλιότητα του συστήματος, ενώ αντίθετα διαστελλεται στο άπειρο όταν τα γεγονότα αφορούν τον ταξικό ανταγωνισμό...

Η απάντηση μας είναι η δεύτερη. Ξέροντας πόσο μακρυνά βρισκόμαστε από το οργισμένο Μεξικό των χιλιάδων

διαδηλωτών και καταληψιών φοιτητών και μαθητών, δεν θα επιχειρηματολογήσουμε μια συνεκτική αποτίμηση των πρόσφατων γεγονότων. Περιοριζόμαστε στην αποσπασματική παράθεση λόγων, περιγραφών και εικόνων. Ελλειπής αλλά ελπίζουμε χρήσιμη αυτή η παρουσίαση: μερικές συγκρίσεις είναι αναπόφευκτες. Και διδακτικές.

....Η κατάληψη άρχισε 20 Απρίλη με αφορμή την επιβολή διδασκτρων. Αλλά όταν μπροστά στην κινητοποίηση ο πρύτανης πρότεινε την αναβολή της εφαρμογής του νόμου, το συμβούλιο της κατάληψης (CGH) και κυρίως η ριζοσπαστική του πλευρά, οι ULTRAS απάντησαν επεκτείνοντας τα αιτήματά τους. Έθεσαν 6+1 απαιτήσεις, τις οποίες θεώρησαν αδιαπραγμάτευτες.
- Την κατάργηση κάθε κανονισμού διδασκτρων, και όχι απλά την αποστολή του, έτσι ώστε να μην εφαρμοστεί κάποια ύλη, σε

ευνοϊκή για τις αρχές, στιγμή.

- Την κατάργηση των μεταρρυθμίσεων του 1997 που πέταξαν έξω από το UNAM μεγάλο μέρος των εργαζομένων φοιτητών, θεσπίζοντας ανώτατη χρονική διάρκεια σπουδών. Οι ίδιες μεταρρυθμίσεις εμπόδιζαν τους μαθητές να διαλέγουν μόνοι τους την κατεύθυνση των πανεπιστημιακών σπουδών τους.

- Την ακύρωση των σχέσεων του UNAM με ιδιωτικές επιχειρήσεις ή την κυβέρνηση, που κατευθύνουν τις σπουδές «ανταμείβοντας» τις τεχνοκρατικές επιλογές.

- Την εξαφάνιση της πολιτικής πανεπιστημιακής αστυνομίας, που δημιουργήθηκε τα τελευταία χρόνια.

- Την ακύρωση των «παράλληλων μαθημάτων» που άρχισαν να κάνουν οι καθηγητές με απεργοσπάστες φοιτητές.

- Την σύγκλιση πανεπιστημιακού συνεδρίου με δημοκρατική σύνθεση, που θα αποφασίσει τα υπόλοιπα σχετικά με το μέλλον του UNAM.

Η απαίτηση: να απελευθερωθούν όλοι οι κρατούμενοι φοιτητές και μαθητές, που διώκονταν εξαιτίας των καταλήψεων...

...Η οργάνωση της κατάληψης ήταν η καλύτερη δυνατή. Το «γενικό συμβούλιο» (CGH) απαρτιζόταν από ανακλητούς εκπροσώπους των σχολών (ενός συνόλου 250.000 φοιτητών) που δεν κατέληγαν σε αποφάσεις με ψηφοφορία αλλά με συναίνεση, ύστερα από εξαντλητικές συνελεύσεις που κρατούσαν συχνά όλη τη νύχτα. Οι αποφάσεις κατ' αρχήν παίρνονταν από τις ξεχωριστές συνελεύσεις των σχολών- οι αποφάσεις του «γενικού συμβουλίου» επέστρεφαν επίσης στη βάση για επικύρωση. Αυτή η έλλειψη ιεραρχίας, εξειδίκευσης και αρχηγών εκνεύρισε την αριστερά του μεξικάνικου κράτους και τα μήντια, γιατί δεν είχαν ποιούς «να προβάλλουν», και με ποιούς «να κάνουν διάλογο». Το ακόμα χειρότερο ήταν πως όταν τα «τσικό» αυτής της αριστεράς προσπάθησαν να προτείνουν έναν ρεαλιστικό συμβιβασμό με τις αρχές στη βάση της αναστολής στην εφαρμογή του νόμου για τα διδάκτρα, το CGH τους πέταξε έξω – οι ίδιες οι συνελεύσεις της βάσης αποφάσισαν την απαγόρευση συμμετοχής σ' αυτές των κομματόσκυλων της αριστεράς....

(Ερώτηση σε μαθητή κατά τη διάρκεια των καταλήψεων): Γιατί δεν σταματάτε αφού κάτι κερδίσατε, στο τέλος θα τα χάσετε όλα.
Απάντηση: ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΣΩ

...Η πλειοψηφία αυτών των νεολαίων δεν είναι παιδιά διανοούμενων ή μεσοαστών, όπως θα υπέθετε κανείς. Είναι νεολαίοι από φτωχές γειτονιές, με καμμία συμμετοχή ή πείρα από πολιτικές οργανώσεις. Μεγάλωσαν συμμετέχοντας στις συμμορίες της περιφέρειας της πόλης- αυτός ήταν και ένας λόγος που δεν ίδρωσε το αυτί τους από τις απειλές της αστυνομίας. Η αυτοπεποίθησή τους σχετικά με την βία ήταν τέτοια ώστε παρά τις εναντίον τους κατηγορίες ατιμετώπισαν τους παρακρατικούς που προσπαθούσαν να σπάσουν τις καταλήψεις με ελάχιστα μέσα. Μολότωφ δεν έριχναν οι καταληψίες, αλλά οι ασφαλίτες και οι παρακρατικοί εναντίον τους. Τους έφτανε η οργή τους: τους χαφιέδες και τους αγανακτισμένους που είχαν «επιβάλλει την τάξη» στο σχολείο Preparatoria 3 τους τσάκισαν στο ντου της ανακατάληψης – η επέμβαση των μπάτσων γλύτωσε τους αγανακτισμένους παρακρατικούς από τα ακόμη χειρότερα. Παρά τις εναντίον τους συκοφαντίες όσοι ήθελαν να καταλαβαίνουν (και δεν ήταν καθόλου λίγοι) δεν παραμυθιάζονταν με τα περί «τρομοκρατίας των καταληψιών» και «σχέσεων με οργανώσεις ένοπλης βίας».

Ο ριζοσπαστισμός τους εκδηλώθηκε κυρίως από την ισχυρή και αδιαπραγμάτευτη επιμονή τους στις θέσεις τους και στις αρχές τους. Δεν είναι τυχαίο πως μετά την εκκένωση του UNAM και την σύλληψη 750 ατόμων, η αστυνομία βρήκε να επιδείξει σαν «όπλα» 4 μολότωφ και μία αλυσίδα. Αυτά μετά από 10 μήνες κατάληψης.

...Δεν θα δεχτούμε καμμία ψεύτικη συμφιλίωση απ' αυτές που μας προσφέρουν μεταμφιεσμένες στις ηλίθιες σημαίες της συγγνώμης, δεν έχουν τίποτα να μας συγχωρήσουν αυτοί που μας τα έχουν κλέψει όλα... νεαρή καταληψία φοιτήτρια, από τη φυλακή

...Στη συναυλία έξω από τη φυλακή ήρθαν επιτροπές ινδιάνων από το Guerrero και το Michoacan, δυο μεξικάνικες επαρχίες με παράδοση σε αγώνες. Είπαν πως δεν έχουν λεφτά για να προσφέρουν για να βοηθήσουν στις εγγυήσεις αποφυλάκισης, αλλά θα μεταφέρουν στην πόλη και θα πουλήσουν όσα ζώα μπορούν για να συνεισφέρουν...

... Μας ρίχνει ξύλο το UNAM, μας ρίχνει ξύλο η αστυνομία, μας ρίχνουν ξύλο οι γονείς μας. Και μετά έρχονται κάποιοι και μας χτυπάν φιλικά στην πλάτη... Ε, φτάνει πια!!.. ένας από τους συλληφθέντες στο UNAM

ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΔΕΙΞΑΤΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

σύνθημα σε κεντρικό πανό διαδήλωσης συμπαράστασης στους κρατούμενους καταληψίες

...Μετά την καταστολή της κατάληψης στο UNAM πολλοί θριαμβολογούν. Οι αριστεροί επιχαιρούν γιατί κατά τη γνώμη τους αποδεικνύεται ο ισχυρισμός τους πως «ένα φοιτητικό κίνημα χωρίς διανοούμενους δεν πάει πουθενά». Όλος αυτός ο κόσμος με τα παράξενα ντυσίματα, το κοινότυπο λεξιλόγιο, τα καθόλου φιλικά αισθήματα απέναντι στα μήντια και στα κόμματα, χωρίς «αρχηγούς» και «ευελιξία» τους τρώμαξε. Τώρα μπορούν καλύτερα να αποκαταστήσουν τον πατερναλιστικό, μεσολαβητικό τους ρόλο.

Από την άλλη σε πολλές σχολές και σχολεία τα μαθήματα έχουν ξαναρχίσει κανονικά. Το CGH φαίνεται προς το παρόν με την πλάτη στον τόιχο, ή, χειρότερα, ανάμεσα σε δύο τοίχους: οι δεκάδες που βρίσκονται ακόμα κρατούμενοι (μεταξύ τους 70 γυναίκες), και όλοι οι απεργοσπάστες που τώρα ξαναδίνουν στα πανεπιστήμια την απαραίτητη «κανονική ζωή». Αλλά για εκατοντάδες, χιλιάδες νεολαίους η ζωή δέκα μηνών κατάληψης, με τις συνελεύσεις, τις περιφρουρήσεις, τις διαδηλώσεις, τις συγκρούσεις με τους παρακρατικούς και δυο φορές στο δρόμο με την αστυνομία, είναι μια άλλη ζωή. Μια ζωή που δεν ξεχνιέται εύκολα, ούτε χαρίζεται, αν έρχεσαι από το πουθενά, σε έναν κόσμο που θέλει να σε στείλει ξανά πίσω στο πουθενά. Μια άλλη ζωή, που απλώνοντας το νήμα της από την εξέγερση των ινδιάνων Ζαπατίστας στη ζούγκλα το '94 μέχρι την μητροπολιτική έφοδο του χειμώνα που μας πέρασε, ροκανίζει την ειρήνη του μεξικάνικου καθεστώτος...